

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. OAM-396/ZA-ZA02-ZA05-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 Az 49/2015 - 39,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 Az 49/2015 - 39, **se** ve výrocích I. a II. **zrušuje**.

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 10. 2015, č. j. OAM-396/ZA-ZA02-ZA05-2015, **se zrušuje** a **věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipovi Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal žádost dne 22. 4. 2015 a uvedl, že na území České republiky žije od roku 2006. Je ukrajinské státní příslušnosti, ukrajinské národnosti a hlásí se k řeckokatolické církvi. Pochází ze Lvovské oblasti (Mostiského okresu). Na Ukrajině podnikal – provozoval servis televizí a rádií. Ze země původu vycestoval, protože ho tam vydírali (vyděrači po něm požadovali „výpalné“ z podnikání ve výši, kterou nebyl schopen platit). Se žádostí o pomoc se nejprve obrátil na ukrajinské policejní orgány. Zjistil ale, že spolupracují s vyděrači, a proto se rozhodl vycestovat do České republiky.

[3] O mezinárodní ochranu neúspěšně žádal již v roce 2008. V České republice má přítelkyni (občanku České republiky), která si přeje, aby svůj pobyt na území legalizoval. Jiným způsobem než žádostí o mezinárodní ochranu svůj pobyt legalizovat nemůže, protože podle zákona (zřejmě míněn zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu) by se kvůli žádosti musel vrátit na Ukrajinu.

[4] Návratu na Ukrajinu se obává kvůli vydírání. Pokud by vyděrači věděli, že se vrací z České republiky, chtěli by po něm ještě více peněz. Ani vnitřní přesídlení by jeho problémy neřešilo, protože mafie je po celé zemi.

[5] V žalobě brojil zejména proti neudělení azylu a doplňkové ochrany. Městský soud v napadeném rozsudku nejprve uvedl, že stěžovatelem tvrzené obavy z nástupu do armády, které uplatnil poprvé až v žalobě, nejsou relevantní skutečností pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. K neudělení doplňkové ochrany dále uvedl, že v případě návratu na Ukrajinu stěžovateli nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Situaci na Ukrajině nelze považovat za ozbrojený konflikt dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[6] Ze správního spisu také nevyplývá žádná konkrétní okolnost, kvůli níž by odepření mezinárodní ochrany bylo v rozporu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Přítelkyně stěžovatele s ním může žít na Ukrajině. Stěžovatel totiž pochází ze Lvovské oblasti, která není ohrožena ozbrojenými střety a je pod kontrolou ukrajinské vlády.

[7] Ani tvrzené obavy z vyděračů nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se pokusil obrátit na policii, ale shledal její napojení na vyděrače. Neuvedl však, že by proti postupu policejních orgánů podal stížnost. Na reálnou možnost podat na policejní složky stížnost u prokuratury či útvaru vnitřní kontroly upozorňuje Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014. Pokud této možnosti nevyužil, tvrzené obavy z vydírání nemohou být v posuzované věci relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nakonec soud dodal, že v případě pokračujícího vydírání má žalobce k dispozici možnost využít vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny. Na celé věci nic nemění ani tvrzené získání moci těmito vyděrači, neboť se jedná toliko o funkce v rámci města, resp. malého Mostiského okresu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud

zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

[9] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví – ochrana subjektivních práv jednotlivce. Ta byla porušena napadeným rozhodnutím žalovaného, které je v části nepřezkoumatelné, a proto mělo být městským soudem zrušeno.

[10] Připomněl, že hlavním důvodem pro opuštění vlasti byly obavy o jeho život. Vydíraly ho soukromé osoby, které jej pod pohrůžkami násilí nutily platit „výpalné“ z jeho drobného podnikání. Tyto osoby se navíc později staly součástí státního systému a zastávají lokální veřejné funkce. Stěžovatel se tak nachází v situaci, s jejímž řešením mu státní orgány na Ukrajině zřejmě nejsou schopny pomoci, navíc tyto orgány jsou reprezentovány osobami jeho pronásledovatelů. Dodal, že v souladu s čl. 6 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepracované znění); dále jen „kvalifikační směrnice“), se pak za původce pronásledování nebo vážné újmy považují i *nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b) včetně mezinárodních organizací nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.*

[11] Žalovaný se měl těmito tvrzeními zabývat detailně, a to především v souvislosti s aktuální situací na Ukrajině, protože probíhající justiční krize zcela paralyzuje fungování Ukrajiny jako právního státu. Vyjádření žalovaného k výše uvedenému svědčí o nepochopení podstaty problému. Uvedl totiž, že stěžovatel měl možnost dovolat se pomoci na Ukrajině, jeho rozhodnutí však zcela absentuje jakékoliv zhodnocení korupčního prostředí, které v zemi původu dlouhodobě převládá a na které poukazuje řada zpráv. Také městský soud námitku o obavách z vyděračů nesprávně posoudil, pokud uvedl, že „*trestná činnost vydírání kvůli dluhům spadá do obecné kriminality a s politikou nemá nic společného*.“

[12] Dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se opakovaně vyjadřuje k tvrzenému vydírání stěžovatele v zemi původu z důvodu dluhů, přitom však ze všech dostupných podkladů obsažených ve správním spise ke stěžovatelově první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na kterou městský soud také odkazuje, tak i z prohlášení a tvrzení stěžovatele v rámci aktuálního azylového řízení, je zřejmé, že vždy uváděl obavy z vyděračů požadujících hrazení „výpalného“ (nikoliv obavy z vydírání z důvodu dluhů). Celé hodnocení městského soudu co se týče možného pronásledování tak soud provedl s ohledem na jiný důvod, než jaký stěžovatel uváděl ve správním řízení.

[13] Současná vláda na Ukrajině není schopna svou moc vymáhat ve velké části země, a to nejen ve východních oblastech. Na to upozorňují i zprávy ze země původu, které jsou součástí správního spisu. Správní spis k první žádosti o mezinárodní ochranu, který měl městský soud k dispozici, obsahuje i odkazy a zprávy o obětech zacházení popisovaného stěžovatelem, včetně uvedení konkrétních osob, kterým nebyla Ukrajina schopna zajistit bezpečnost a ochránit jejich život. Ani odkazy soudu na plánované reformy justice nejsou případné, neboť aktuální situace těmto „vizím“ vůbec neodpovídá.

[14] Také žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a který je nezbytný pro posuzování konkrétních okolností případu. Přestože v napadeném rozhodnutí vyjmenoval několik zdrojů informací, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné pouze to, že vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014 a ze dne 21. 5. 2015 pro účely obecného hodnocení situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se navrátí na Ukrajinu, a ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2015 pro účely obecného hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině. Jediným odlišným zdrojem je zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1. 6. 2015. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, uvedl, že „[i]*nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů a transparentní a dohledatelné*.“ Relevance a váha zprávy je závislá na tom, do jaké míry se přímo věnuje otázkám posuzovaným v daném řízení. Zprávě, která obecně popisuje socioekonomické podmínky v zemi původu a nepojednává o specifických otázkách, jež musí být v řízení objasněny, pak bude zpravidla přiznána menší váha (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

[15] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou mobilizace, která na Ukrajině probíhá. Stěžovatel připomněl, že není ochoten nastoupit do armády nebo se jakkoliv účastnit bojů na Ukrajině, což by však v případě odvedení nemohl ovlivnit. Povinností žalovaného bylo posoudit, zda stěžovatel nespadá pod sociální skupinu, kterou tvoří branci [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. Městský soud se opomněl zabývat námitkami, že žalovaný byl povinen vést dokazování ke zjištění, jakým způsobem probíhá nasazení armády a boje v daných oblastech. Dále měl zjišťovat, jakým způsobem je zacházeno se zajatými vojáky ze strany proruských separatistů, jestli jim nehrozí mučení či jiné nelidské zacházení a jaké tresty hrozí se strany ukrajinských úřadů za odmítnutí nastoupení do armády.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí pro nedůvodnost. Ztotožňuje se se závěry městského soudu. Připomíná, že stěžovatel v kasační stížnosti prakticky nepřinesl nic nového oproti žalobě. Je přesvědčen, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a odpovídá obsahu správního spisu. Samotné posouzení, jestli se městský soud dopustil pochybení, která stěžovatel namítá, přenechává soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá nejprve otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006,

č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[19] O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[20] Kasační stížnost je přijatelná, neboť se městský soud i žalovaný při posouzení dané věci dopustili některých zásadních pochybení (viz podrobněji níže), která mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (čtvrtý důvod přijatelnosti).

[21] Stěžovatel jako hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavy z vyděračů (soukromých osob), které v současnosti v oblasti, odkud pochází, zastávají lokální veřejné funkce. Ty ho pod pohrůžkami násilí nutily platit „výpalné“ z jeho drobného podnikání (v podrobnostech odstavec [2] tohoto rozsudku). V souvislosti s vydíráním se obrátil na policii, ale shledal její napojení na vyděrače. Jelikož dospěl k závěru, že státní orgány mu na Ukrajině pomoc nezajistí, odcestoval do České republiky.

[22] Hrozící nebezpečí vážné újmy ze strany nestátních subjektů (soukromých osob) v případě návratu do země původu může být relevantním tvrzením přinejmenším ve smyslu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (za splnění dalších podmínek lze uvažovat také o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu). Z § 2 odst. 6 zákona o azylu totiž vyplývá, obdobně jako z čl. 6 kvalifikační směrnice, že *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.* O udělení mezinárodní ochrany z výše uvedeného důvodu lze uvažovat tehdy, pokud příslušné orgány nedostojí povinnosti *učinit přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup* (§ 2 odst. 5 zákona o azylu; srov. též čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice).

[23] Při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je třeba důkladně zvážit, zda jsou příslušné orgány schopny a ochotny poskytnout účinnou ochranu ve smyslu shora uvedených ustanovení. Jinak řečeno, ochrana před nestátními původci pronásledování či vážné újmy musí být účinná. Pokud tomu tak není, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101).

[24] V návaznosti na shora uvedenou judikaturu a relevantní právní úpravu je patrné, že žalovaný nesprávně vyvodil, že tvrzené obavy z vyděračů na Ukrajině nemohou být v daném případě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany z toho důvodu, že stěžovatel nevyčerpal proti postupu policejních orgánů všechny vnitrostátní prostředky ochrany

(nepodal proti postupu policejních orgánů stížnost). Tento závěr opřel o jediný zdroj – Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014 (dále jen „zpráva MZV“) – z něhož vyplývá, že je možné podat stížnost na policejní složky u prokuratury nebo útvaru vnitřní kontroly.

[25] Je pravdou, že ze zprávy MZV výše uvedené vyplývá, není z ní ale patrné, zda tato stížnost představuje účinnou ochranu a zda k ní měl stěžovatel přístup (srov. odstavce [22] a [23] shora). K samotnému posuzování dostupnosti a účinnosti ochrany se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svých rozhodnutích již dříve. Například v rozsudku ze dne 31. 5. 2017,
č. j. 5 Azs 62/2016 - 87, uvedl, že při posuzování této otázky je „[t]*řeba zkoumat nejen to, jaká je obecná situace v zemi původu, ale také případný podíl státu na pronásledování či vážné újmě, resp. možné propojení původců pronásledování nebo vážné újmy se státními orgány a míru vlivu těchto původců na ně; dále zda stát umožňuje trestní postih aktu pronásledování či vážné újmy a také reálnost a smysluplnost ochrany, tedy zda není pouze formální a jaký přístup k účinným prostředkům nápravy má konkrétní žadatel o mezinárodní ochranu*.“ Rozhodnutí žalovaného však těmto požadavkům nedostálo, jelikož z něj není patrné, že by se žalovaný tímto zabýval.

[26] Přestože zpráva MZV o otázce reálné dostupnosti a účinnosti ochrany mlčí, žalovaný tento podklad považoval za dostatečný. Dovodil z něj, že pokud stěžovatel nevyčerpal veškeré vnitrostátní prostředky ochrany, nemůže mu být z důvodu tvrzených obav z pronásledování soukromými osobami udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Městský soud se s chybným postupem žalovaného ztotožnil a ani on sám nedostál požadavkům vyplývajícím ze shora citované judikatury.

[27] Přestože žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany shromáždil nezávislé a objektivní informace o zemi původu, nezohlednil, že z některých z nich (např. zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1. 6. 2015 nebo zpráva Freedom House ze dne 28. 1. 2015, obě založené ve správním spise), nedostatky ve fungování policejních a justičních složek vyplývají a svědčí tedy ve prospěch věrohodnosti výpovědi stěžovatele ohledně napojení policie na vyděrače. Prvně uvedená zpráva např. uvádí, že Mise OSN pro sledování lidských práv na Ukrajině je „[h]*luboce znepokojena nedostatečnou nezávislostí soudů. Následkem přímého zastrašování soudců a vyhrožování soudcům soudy nezajišťují nestranné a spravedlivé soudní procesy*.“ Byť se tato informace týká soudů a výslovně se nezmiňuje o prokuratuře, bylo by namístě, aby se žalovaný hlouběji zabýval otázkou skutečného fungování justičních orgánů na Ukrajině a případně si obstaral i další podklady. Druhá uvedená zpráva např. konstatuje, že „[n]*a zbytku Ukrajiny* (míněn zbytek území kromě východních oblastí zasažených válečným konfliktem – pozn. soudu) *malým a středním podnikům nadále ztrpčují život zkorumpovaní úředníci, výběrčí daní a korporace skupující menší podniky*.“ I takové konstatování může nasvědčovat verzi stěžovatele.

[28] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 110/2004 - 77, vyplývá, že tvrdí-li žadatel v řízení o azyl, že nemá faktickou možnost se bez jisté újmy obrátit o pomoc na příslušné orgány v zemi původu, musí správní orgán zaměřit dokazování tímto směrem. V souzené věci tyto skutečnosti stěžovatel tvrdil. Vysvětlil, proč má za to, že mu orgány státních složek nejsou schopny poskytnout pomoc. Uvedl, že ještě téhož dne, kdy se v souvislosti s vydíráním obrátil na policii, za ním přišli vyděrači a

ukázali mu oznámení, které podal na policii. Jelikož jeho tvrzení o zkorumpovanosti policie a justice dokládají i nezávislé zprávy o zemi původu (viz odstavec [27] výše), nelze vzhledem k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod bez dalšího odmítnout poskytnutí doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 104/2014 - 41).

[29] Je třeba také částečně přisvědčit námitce, že ačkoli stěžovatel v řízení o mezinárodní ochraně vždy uváděl pouze obavy z vyděračů požadujících hrazení „výpalného“, městský soud je zaměňuje s obavami z pronásledování kvůli dluhům. Nejedná se však o vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož otázku obav z vyděračů kvůli „výpalnému“ městský soud zcela neopomněl, ale vypořádal ji na straně 7 až 8 rozsudku (byť způsobem, s nímž se Nejvyšší správní soud neztotožňuje).

[30] Nakonec soud dodává, že neshledal pochybení v tom, že se žalovaný nezabýval otázkou mobilizace, která na Ukrajině probíhá. Stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu (viz č. l. 10 – 12 správního spisu), při pohovoru k žádosti (viz č. l. 14 – 16 správního spisu), ani v první žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl, že by obavy z mobilizace na Ukrajině byly důvodem, pro který o mezinárodní ochranu žádá, a proto nebylo povinností žalovaného se k této otázce vyjádřit. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] V posuzovaném případě s ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro to, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu ve výrocích I. a II., věc mu však nevrátil k dalšímu řízení. Konstatoval totiž, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

[32] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s., rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (resp. městským) soudem. Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Stěžovatel sice ve věci úspěšný byl, nicméně ze spisu není patrné, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

[33] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Stěžovateli byl v řízení před městským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Pokud jde o odměnu ustanoveného zástupce a náhradu jeho hotových výdajů, rozhodoval Nejvyšší správní soud jen o právních úkonech učiněných v řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému zástupci bylo totiž v řízení o správní žalobě přiznáno

celkově 8 228 Kč, přičemž tato odměna již byla jmenovanému vyplacena. S výší vyplacené odměny se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[34] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem jeden úkon právní služby, kterým je jedno písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti.

[35] Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu